

Karjalan pojat

16. VUOSIKERTA - TOUKOKUU - N:o 4 - 1969

Pohjois-Karjalan maanpuolustus
lehti

JULKAISIJAT:

Reservin upseerien ja aliupseerit
Pohjois-Karjalan piiri

JOENSUU
HANKALAN
MAAKUNTAKIRJASTO
KOTISEUTUOSASTO

Piirimme johtamistaidon kurssit päättyne

RUL:n johtamistaidon kurssit pidettiin lukukautena 1968-69 piirimme alueella kahdet. Ensimmäisenä päättyi 9. 4. Lieksan ja Nurmeksen alueella pidetty kurssi, jonka todistustenjakoa ja lopputilaisuus pidettiin Pankkosken tehtaiden kerholla. Paikallisojohtaja Jaakko Simolan lausutua vieraat tervetulleiksi jakoi piirimme puheenjohtaja kapt Esko Pihko ja kurssinjohtajana

toiminut vänr Unto Männistö todistukset seuraaville kurssin suorittaneille: Vänr P. A. Heikura, vänr P. H. Hyvärinen, vänr T. K. K. Hyvärinen, ylil M. J. Koivulainen, vänr M. I. Luoma, vänr E. M. O. Lämsä, vänr L. O. Majuri, vänr V. R. Martikainen, kapt A. M. Niemi, E. Piirainen, vänr T. M. S. Saikka ja kers M. Vänskä. Kurssilaisten muistolahjan kurssinjohtajalle ojensi kapt M. Niemi kiittäen vetäjää tarkokkaasta ja innostavasta opetuksesta. Toiminnanjohtaja maj M. Virmakoski totesi, että nämä kurssit ovat saaneet arvostetun vastaanoton koko maassa ja niitä tullaan jatkamaan ensi talvikautena.

Joensuun ja ympäristön vastaava kurssi päättyi 25. 4. Karjalan Talon Rajakapteenin Pirtissä pidettyyn tilaisuuteen, jossa todistukset jaettiin seuraaville kurssin suorittaneille: Vänr A. I. Hassinen, vänr H. J. Heikkinen, ltn J. J. Helsing, vänr K. K. Hurskainen, vänr E. E. Juntunen, kapt M. A. Kummumäki, vänr L. I. Kuulasmaa, vänr R. J. Kähkönen, vänr J. I. T. Laitinen, all T. J. Matikainen, ltn A. T. Pollari, vänr P. S. Roinen, ltn K. O. Savenius, vänr K. I. Surakka, vänr T. I. Tarkkonen, ltn R. A. Tiittanen, ja ltn Y. Vuorinen. Joensuun kurssin johtajana toimineelle maj Aulis Koivusalolle toi kurssilaisten kiitokset puheessaan ltn J. Heiske sekä luovutti hänelle muistoesineen. Piirin edustajana puhui toiminnanjohtaja M. Virmakoski todeten tälläkin kursilla olevan suuren merkityksen tämän toiminnan uranuurtajana. Näiden onnistuneiden koulutustilaisuuksien tuloksena on nähtävissä tulevaisuu-

dessa jatkuvaa kiinnostusta siivilijohtajan tarvitsemaan johtajataitoon. Kevätkauden aikana tullaan

yhdistyksissä suorittamaan tiedustelu ja jos tarpeellinen määrä halukkaita löytyy aloitetaan johtajataidon koulutus

ensi syksynä Tohmajärvi, Suomusjärvi, Nurmes ja Lieksa keskuspaikkoina.

Maanpuolustus- kyky - puolueettomuuden tuki

Vaikka turvallisuuspolitiikkamme tuleekin rakentua ensisijaisesti ulkopoliittikan ja siinä omaksutun puolueettomuus-asetteen varaan, ei kuitenkaan voida lähteä siitä, että valtiollisen itsenäisyytemme ja alueellisen koskemattomuutemme takeiksi kaikissa tilanteissa riittäisivät vain poliittiset toimenpiteet. Näiden tukena ja katteena on oltava maanpuolustuskyky, joka koostuu sotilaallisista, taloudellisista, hallinnollisista, henkisistä ja väestösuojelullisista toimenpiteistä. Riittävän vankaksi perusta muodostuu vain silloin, kun maanpuolustuskykyä jo rauhan aikana kehitetään puolueettomuuden ja valtiosopimustemme asettamien vaatimusten mukaisesti.

Puolustuskyvyn kehittäminen vaatii varoja. Edellä esitettyjen tavoitteiden ja päämäärien saavuttaminen pitkänkin, mutta toteuttamisen kannalta kuitenkin vielä mielekkään ajanjakson kuluessa edellyttää, että puolustusmäärärahojen suuruus määritetään tarkoituksenmukaisesti.

Puolustusvoimain komentaja jalkaväenkenraali Yrjö Keinonen eroaa Kenrl. Leinonen v.t. komentajaksi

»Helsingissä, huhtikuun 25. päivänä 1969»

Puolustusvoimain komentajan päiväkäsky numero 5: Olen

Jalkaväenkenraali
YRJÖ KEINONEN

tänään jättänyt eroanomuksen. Päätöksen eroamisestani tein jo viime vuoden syksyllä, jolloin ennestäänkin niukkoja puolustusmäärärahoja tuntuvasti vähennettiin.

Ellei puolustuslaitoksen määrärahatilanteesta lähivuosina tapahdu merkittävää parannusta, jäävät materiaalisen valmiuden kohottamiseksi laaditut suunnitelmat toteuttamatta.

Toivon, että seuraajani onnistuu kehittämään puolustuslaitostamme sille annettujen tehtävien edellyttämällä tavalla.

Työn maanpuolustuksemme hyväksi on jatkuttava hellittämättä, kunnes pysyvä rauhan tila maailmassa saavutetaan.

Tiistaina tapahtuneessa esitelyssä puolustusministeri on nimittänyt puolustusvoimain komentajan virkaa väliaikaisena hoitamaan pääesikunnan päällikön, kenraaliluutnantti

Kaarlo Leinosen toukokuun 1. päivästä lukien siihen saakka, kunnes virka vakinaisesti täytetään.

Kenraali K. O. Leinonen

RESERVIUPSEERITKO ETUJÄRJESTÖ

Aina silloin tällöin kuuluu reserviläisjärjestöjen päämäärästä puhuttaessa vaatimus etujärjestönä olemisesta. Valiin on käytössä järeä äänenpaine antamassa pontta puheelle.

Vilho Niitemaa käytti äskettäin etujärjestöteemasta hyvin ansiokkaan puheenvuoron. Hän on paneutunut asiaan tiedemiehen perusteellisuudella, pohtii sitä viilleästi ja loogisesti.

Toivomme jokaisen lukijamme, yhtä hyvin aliupseerien kuin upseerien, tutustuvan Vilho Niitemaan tekstiin. Näin olemme paremmin tietoisia, mistä on kyse, kun seuraavan kerran keskusteluun liitetään mukaan etujärjestö.

Vilho Niitemaa:

Toisen maailmansodan päätös merkitsi suurta käännekohdtaa sekä juridisesti että reaalisesti maamme puolustuskysymysten osalta. Kansainvälinen sopimuksin, erityisesti välirauhan- ja rauhansopimuksin määriteltiin puolustautumisemme reaalisen perustan rajat. Me jouduimme aluksi tiukan kansainvälisen valvonnan alaisiksi, meidän oli supistettava ja lakkautettava monia sellaisia järjestelmiä ja laitoksia, joita moderni totaalinen sodankäynti oli pakottanut meidän kehittämään armeijan tueksi. Me jouduimme ohjaamaan ponnistelumme sellaisille aloille, joita ennen emme olleet lainkaan ajatelleet.

Tästä kaikesta oli seurauksena, että me vuosikymmenien

ajaksi laiminlöimme maanpuolustuksen kehittämisen. Vasta lopuilleen kääntymässä olevan vuosikymmenen, 1960-luvun, aikana nämä kysymykset ovat uudelleen nousseet kiristyvän kansainvälisen tilanteen myötä etualalle. Arvioidessamme omaa tilannettamme meidän ei ole niinkään käytettävä vertailukohtena omaa entistä valmiuttamme — sehän on ollut ja mennyt —, vaan sitä valmiustamme, mikä muilla tällä hetkellä on. Kokonaisuutena ottaen on tällöin todettava, että on jo korkea aika lähteä viemään asioita eteenpäin, edes jossain määrin kuromaan kiinni sitä etumatkaa, joka puolustusvalmiuden kehittämisessä, voipa sanoa kaikilla maanosamme valtakunnilla sekä suhteellisessa että absoluuttisessa mielessä meihin nähden on. Tähän meitä velvoittavat jo oma puolueettomuutemme, turvallisuutemme ja itsenäisyytemme, mutta myös solmimamme kansainväliset sopimukset.

Ajankohtaisiksi nousseet maanpuolustuskysymykset koskettavat monin tavoin myös meitä, reservin upseereita ja aliupseereita, eikä vain yksityisinä kansalaisina vaan myös liittojemme jäseninä. Keskuudessamme olemmekin näitä kysymyksiä pohtineet, on tehty monia ehdotuksia, kuten asiaan kuuluu, ja varmaan tullaan edelleenkin tekemään.

VAATIMUKSIA

Näissä yhteyksissä on erittäin tahoilta esitetty ajatus, että Reserviupseeriliitosta »on tehtävä etujärjestö, painostusryhmä» ja että sen siis olisi luovuttava aatteellisen yhteisön

luonteestaan. On vaadittu, että reservijärjestöjen ja niiden mukana siis myös Reserviupseeri- ja aliupseeriliiton olisi »tehokkaammin esiinnyttävä jäsenkuntansa etujen ajajana», että niiden olisi aktiivisemmin osallistuttava valtion harjoittamaan puolustuspolitiikkaan, perusteltava vaatimuksiaan ja painostettava valtiovaltaa niillä parlamentaarisilla menetelmillä, joita yhteiskuntajärjestelmämme edellyttää, jotta se ryhtyisi tarpeellisiin toimiin, että järjestöt paremmin toivoisivat jäsenkuntansa etuja puolustusvoimain sisällä ja että sen järjestöjen olisi otettava osaa julkiseen keskusteluun ja lausuttava mielipiteensä turvallisuuspolitiikkamme kysymyksistä silloinkin, kun sitä ei nimenomaisesti kysytä.

Asia sinänsä, nimittäin että näistä kysymyksistä keskustellaan ja vaihdetaan mielipiteitä, on oikea. Se kuuluu normaaliin järjestötoimintaan, oman demokraattiseen järjestelmämme ja ennen kaikkea on jokaisen yksityisen kansalaisemme oikeus. Omat, voimassaolevat ja laillisesti vahvistetut sääntömme velvoittavat meidät tukemaan valtakunnan turvallisuutta edistävää toimintaa.

Uskon, että niillä, jotka ovat esittäneet ajatuksen etujärjestöstä, on ollut hyvä tarkoitus. Järjestötoimintamme on viime vuosikymmenien kuluessa jäänyt aivan liian passiiviseksi. Vaatimus toiminnan tehostamisesta on näin ollen täysin paikallaan. Aivan epäilemättä on, että tällaisiin ehdotuksiin on antanut aihetta se välinpitämättömyys, kylmäkiskoisuus, jopa vihamielisyys, jolla turvallisuuspolitiikkamme on

suhtauduttu. Tosiasiaan on, että meillä vuodesta toiseen, voi sanoa koko toisen maailmansodan jälkeisen ajan, on puolustusmenojemme osuus ollut pienimpiä, mitä suvereniteetistään kiinni pitävillä valtioilla on ollut. Ajoittain on ulkomailla jopa epäilty meidän tahtoaamme puolustaa itsenäisyyttämme. Palauttakaamme vain mieliin mitä amerikkalainen Hudson-instituutin johtaja Herman Kahn viime syksynä sanoi maastamme: »Me olemme pyyhkäisseet tämän maan pois maailman kartalta.» Se keskustelu, jota varsinkin viime syksystä alkaen on puolustuksemme materiaalisesta perustasta käyty, on tuonut esiin varsin raikeita laiminlyöntejä tässä suhteessa. Emmehän edes ole huolehtineet siitä, että armeijamme olisi varustettu siihen rajaan saakka, minkä muutkin tiukkamääräyksinen Pariisin rauhansopimus meille asettaa ja mihin kansainväliset sitoumuksemme meidät suvereenina valtiona velvoittavat.

ETUJÄRJESTÖKASITE

Ratkaisevaa kuitenkin on, mitä käsitteet »etujärjestö» ja »painostusryhmä» sisältävät, miten ne eroavat reaalilaiselta sisällöltään entisestä järjestö- ja jäsenkuntien mukaisesti voidaan päätyä. Tässä yhteydessä voimme tyytyä niihin määritelmiin, joita tietosanakirjamme mainituista käsitteistä antavat. Niistä tärkeämpi, etujärjestöä koskeva, on prof. Kauko Siposen muotoilema ja kuuluu seuraavasti:

»Etujärjestö on vapaaehtoisuuden yhdistystoiminnan muodossa organisoitunut, tietyn

ammattikunnan tai kansalaisryhmän yhteisiä etuja valvova järjestö. Se pyrkii tavoitteisiinsa vaikuttamalla mm. parlamentaarisen keinoin, esiintymällä painostusryhmänä, asettamalla neuvottelukuntia ym. Merkittävimpänä etujärjestöjä ovat työntekijäin ja työnantajain ammatilliset järjestöt, maatalouden, teollisuuden ja kaupan harjoittajien keskusjärjestöt sekä eräät lukumäärältään vähäisten, mutta keskeisessä asemassa olevien ammattiryhmien järjestöt.» Ja sen täydennykseksi vielä määritellyt painostusryhmistä: »painostusryhmät, engl. pressure groups, lähinnä Yhdysvaltain poliittisessa elämässä 1800-luvulla, myöhemmin muuallakin demokraattisissa maissa toimintansa aloittaneet eri alojen etuyhteisöt ja ryhmät, jotka vakinaisesti ja järjestelmällisesti harjoittavat mm. parlamentin jäsenten taivuttamista pyrkimyksensä kannattajiksi».

Eräät tässä luetelluista piirteistä, soveltuvat nykyiseenkin järjestötoimintaamme ja sääntöihimme. Niinpä etujärjestöajattelu näyttää sopivan myös vapaaehtoisuuden yhdistystoimintaan, siis myös vapaaehtoiseen maanpuolustustyöhön. Niin ikään voidaan katsoa, että sen mukaisesti reserviupseeri- ja reserviupseerijärjestöt valvovat jo nyt tiettyjen, edustamiensa kansalaisryhmien etuja.

Näissä määritelmissä kiinnittää kuitenkin erityistä huomiota kaksi piirrettä, jotka merkitsevät — mikäli tällaiseen uuteen järjestelmään siirrytään — selvää muutosta aikaisempaan. Toinen on se, et-

